

TO NEJLEPŠÍ ZE SOUČASNÉ KRIMI

MISTŘI SVĚTOVÉHO THRILLERU A JEJICH HRDINOVÉ

**tváří
v tvář**

MICHAEL CONNELLY & DENNIS LEHANE

IAN RANKIN & PETER JAMES

R. L. STINE & DOUGLAS PRESTON & LINCOLN CHILD

M. J. ROSE & LISA GARDNER

STEVE MARTINI & LINDA FAIRSTEIN

JEFFERY DEAVER & JOHN SANDFORD

HEATHER GRAHAM & F. PAUL WILSON

RAYMOND KHOURY & LINWOOD BARCLAY

JOHN LESCROAT & T. JEFFERSON PARKER

STEVE BERRY & JAMES ROLLINS

LEE CHILD & JOSEPH FINDER

SESTAVIL DAVID BALDACCI

tváří v tvář

SESTAVIL DAVID BALDACCI

2014

Copyright © 2014 by International Thriller Writers, Inc.
„Red Eye“ © 2014 Dennis Lehane a Michael Connelly
„In the Nick of Time“ © John Rebus Ltd and Peter James/Really Scary Books Ltd.
„Gaslighted“ © 2014 by R. L. Stine and Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
„The Laughing Buddha“ © 2014 by Melisse Shapiro and Lisa Gardner, Inc.
„Surfing the Panther“ © 2014 by Paul Madriani, Inc. and Fairstein Enterprises, LLC
„Rhymes with Prey“ © 2014 by Gunner Publications, LLC and John Sandford
„Infernal Night“ © 2014 by Heather Graham and F. Paul Wilson
„Pit Stop“ © 2014 by Raymond Khoury and Lindwood Barclay
„Silent Hunt“ © 2014 by Lescroart Corporation and T. Jefferson Parker
„The Devil's Bones“ © 2014 by Steve Berry and James Czajkowski
„Good and Valuable Consideration“ © 2014 by Lee Child and Joseph Finder

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Tato kniha je beletristické dílo. Každý odkaz na historické události či osoby nebo skutečná místa je ryze fiktivní. Ostatní jména, postavy, místa a události jsou výtvoři autorské fantazie a jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Z anglického originálu FACE OFF,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2014,
přeložil Dalibor Míček
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2014

ISBN 978-80-7498-018-3

*Věnováno Gayle Lyndsové a Davidu Morrellovi,
pozoruhodným spisovatelům
a snilkům*

Úvod

V roce 2004 se dva vynikající autoři thrillerů zaobírali jistým snem. Jmenovali se Gayle Lyndsová a David Morrell. V té době se mohli oba pochlubit dlouhou a úspěšnou kariérou. Něco jim však chybělo. Autoři „klasických“ detektivek se sdružovali v organizaci *Mystery Writers of America*. Specialisté na hrůzu našli domovský přístav v *Horror Writers Association*. A seznam členů *Romance Writers Association* již dlouho obsahuje stovky a tisíce spisovatelů milostných románů a povídek.

Snad každý žánr měl své zájmové sdružení.

Jen autoři thrillerů ne.

A tak se ho Gayle a David rozhodli založit.

Zrodilo se 9. října 2004 v Torontu a ze skromných začátků vyrostla organizace pokřtěná *International Thriller Writers* (ITW), jejímiž členy je dnes přes 2500 mužů a žen z devětačtyřiceti zemí světa. Osmdesát procent z nich jsou aktivní spisovatelé, zbytek tvoří nejrůznější specialisté v oboru, agenti, redaktoři a fanoušci. Příznivci žánru se pravidelně scházejí vždy v červenci v New Yorku u příležitosti festivalu Thrillerfest, což je opravdový letní tábor pro autory a nadšence thrillerů. Ocenění „Thriller“ udělované v mnoha kategoriích je dnes vyznamenáním, po němž spisovatelé touží, protože ho založili a udělují jejich kolegové.

ITW se od prvopočátku snaží o inovace. Záměrem sdru-

žení nikdy nebylo věnovat se pouze tomu, co dělají všichni ostatní. Proto když v roce 2007 člen výboru (a vynikající britský autor thrillerů) David Henson navrhl, že by organizace neměla vybírat členské příspěvky, byl jeho návrh okamžitě přijat. Pokud spisovatel vydá své dílo v některém nakladatelství uznávaném ITW (jsou jich stovky), získává členství zdarma.

Ovšem jak se potom sdružení udrží při životě? Z čeho bude hradit náklady na svou činnost a platit účty?

Odpověď znamenala další inovaci.

Organizace vytvoří vlastní knihy, které prodá nakladatelstvím a ze zisku vytvoří provozní kapitál.

Riskantní? Na to vezte jed. Odvážné? Rozhodně.

Ovšem nápad hodný ITW.

První publikace pod hlavičkou ITW vyšla pod názvem *Thriller* v roce 2006 a byla to vůbec první antologie thrillerových povídek, která byla kdy sestavena (připomeňme si pravidlo nedělat totéž co ostatní). Své povídky do tohoto výběru věnovalo třiatřicet členů ITW. Role editora se ujal James Patterson (člen ITW) a výsledkem byla jedna z nejoblíbenějších antologií všech dob – na celém světě se prodalo přes půl milionu výtisků. Výtěžek z prodeje průlomové knihy poskytl organizaci nejen základní kapitál, ale také prostředky na její provoz. Následovaly sbírky *Thriller 2* (2009) a *Love is Murder* (Láska je vražda, 2012). V souladu se snahou o inovace publikovala ITW vůbec první knihu určenou pouze pro poslech. Jmenovala se *The Chopin Manuskript* (Chopinův rukopis) a zaznamenala velký úspěch. Jejím editorem byl jedinečný Jeffrey Deaver (člen ITW) a v roce 2008 získala ocenění nejlepší audiokniha roku. Následoval další

úspěch na poli audioknih, konkrétně *The Copper Bracelet* (Měděný náramek). Přechod ze světa fikce znamenala kniha *Thrillers: 100 Must-Reads* editovaná Davidem Morrellem a Hankem Wagnerem, která dodnes sklízí chválu u literárních kritiků. Další člen výboru ITW, legendární R. L. Stine (tvůrce série *Goosebumps*, Husí kůže), přivedl organizaci do světa *young adult* literatury (mladých dospělých) svým dílem *Fear* (Strach). ITW každoročně provází celou třídu začínajících spisovatelů náročným prvním rokem tvorby v rámci programu pro debutující autory *Debut Autor Program*. Absolventi ročníku 2011 vydali své povídky ve sbírce *First Thrills* (První vzrušení), editované zakládajícím členem ITW Lee Childem.

Vskutku působivé resumé.

A to vše vytvořili editoři-autoři, kteří dobrovolně nabídli svůj čas, a spisovatelé, kteří darovali svá díla. Téměř každý cent, který publikace ITW vydělaly, šel na konto organizace.

V případě této knihy tomu nebude jinak.

Já jsem se k ITW připojil již v jejích počátcích. Souhlasil jsem s Gayle a Davidem. Byl nejvyšší čas, aby vznikla organizace autorů thrillerů. Čekal jsem na projekt, v jehož rámci bych se mohl výrazněji zapojit do kolektivního úsilí, a tak když jsem dostal nabídku editovat *Tváří v tvář*, okamžitě jsem na ni přistoupil.

Hluboce mě zaujala zejména celková koncepce sbírky.

Vezměte věhlasné autory a jejich kultovní postavy a postavte jednoho proti druhému. Za normálních okolností by se to nemohlo nikdy stát. Každý spisovatel je smluvně vázán ke svému „domovskému“ nakladatelství. Z právního hlediska by bylo neprůchodné, aby se spojili různí autoři spolupracující s různými nakladatelstvími, aby se spojily i jejich

postavy. Které nakladatelství příběh vydá? Tohle by prostě nešlo. A žádný nakladatel by nedovolil, aby dílo publikovala třetí strana. Projekt mohl být realizován pouze díky modelu ITW – autoři své povídky darují a výtěžek připadne organizaci.

Tato kniha tedy reprezentuje počín, jaký se vyskytne jednou za život.

Všichni přispěvatelé jsou členy ITW. Všichni se svou účastí nadšeně souhlasili. Měl jsem velkou radost, když jsem se dozvěděl, že mi nabídl pomoc zakládající člen ITW Steve Berry (spolupracoval s Jamesem Pattersonem na sbírce *Thriller*), jenž se ujal funkce výkonného redaktora. Stal se pojivem, sjednocujícím prvkem celého projektu. Díky, Steve, za všechno, co jsi udělal.

A děkuji samozřejmě všem přispěvatelům.

Kde jinde byste měli možnost sledovat na vlastní oči setkání Lincolna Rhyma, jehož duchovním otcem je Jeffrey Deaver, s Lucasem Davenportem Johna Sandforda? Nebo Harryho Bosche vstupujícího do světa Patricka Kenzieho? Fanoušci Cottona Maloneho od Steva Berryho a Graye Pierceho od Jamese Rollinse se již léta dožadují, aby se obě postavy setkaly. Jack Reacher Leeho Childa se v bostonském baru potkává s Nickem Hellerem Josepha Findera a dělají to, co Reacher umí ze všech nejlépe. Paul Madriani Steva Martiniho se zaplete s Alex Cooperovou Lindy Fairsteinové. A podivínský Aloysius Pendergast se střetne s děsivým světem R. L. Stinea.

To je jenom pár příkladů toho, co vás na následujících stránkách čeká. Každé povídce předchází úvodní slovo, které vás seznámí s autory a jejich postavami a naznačí okolnosti

jejího vzniku. Na konci knihy pak naleznete stručné biografie
příspěvatelů, abyste se dozvěděli něco víc o těchto vynikajících
autorech.

Připravte se na vskutku jedinečný zážitek.

Setkávání tváří v tvář začíná.

David Baldacci

červen 2014

Michael Connelly & Dennis Lehane

Na papíře se to zdálo jako vynikající nápad, spojit pro dobrou věc Harryho Bosche a Patricka Kenzieho. Ovšem Michael Connelly a Dennis Lehane si brzy uvědomili, že se to snadno řekne, ale hůře udělá. Obě postavy zapustily hluboké kořeny v prostředí, v němž žijí, a v profesi, kterou vykonávají. Jistě, jsou výplodem fantazie, avšak jejich tvůrci si dali velmi záležet, aby žádná neučinila chybný krok. Krátce řečeno, Harry Bosch a Patrick Kenzie žijí nebo umírají v myslích čtenářů na základě své věrohodnosti. A tu nesmí narušit – ani pro dobro věci – žádná, ani ta sebelépe vymyšlená povídka.

Jak se tedy tyto dvě kultovní postavy setkají?

A co je ještě důležitější, kdo za kým přijde? Odcestuje Bosch na východ do Kenzieho Bostonu, nebo přijede Kenzie do Los Angeles?

Zprvu se zdálo přirozené poslat Bosche na východ. V posledních knihách série působí Harry v oddělení otevřených a nevyřešených případů losangeleského policejního sboru a povaha jeho práce nevyhnutelně vyžaduje časté cestování. Když se pachatelé domnívají, že jim prošla vražda, součástí jejich úniku bývá přestěhování někam jinam, takže vyšetřování mnoha případů zavede Bosche mimo město. Výborně. Autoři se dohodli, že Bosch odletí do Bostonu a při svém pátrání se jeho cesty zkříží s Kenzieovými.

Michael tedy umístil začátek příběhu do Los Angeles, vymyslel zločin a případ, který Bosch řeší o řadu let později. Vystopuje podezřelého do Bostonu, odcestuje za ním, sleduje ho a tajně odebírá vzorek DNA ze zmačkaného papírového kelímku od kávy nebo z odhozeného nedopalku cigarety. Ovšem objeví se také na obrazovce radaru Patricka Kenzieho, který vede, byť z jiných důvodů, vlastní vyšetřování.

Michael napsal prvních šest stran povídky a na několika dalších nastínil možné varianty postupu. Výsledek poslal e-mailem Dennisovi a navrhl mu, ať přidá zhruba nových šest stránek a příběh dokončí. Rychle a snadno budou hotoví a za pár dní se můžou věnovat vlastním projektům.

Michael tedy čekal na odpověď.

Pořád čekal.

Dny plynuly a změnily se v týdny.

Nakonec to nevydržel a napsal e-mail, v němž si stěžoval na nedávné potíže s internetem a vznesl nevinný dotaz, zda adresát vůbec obdržel začátek společné povídky. Dennis odpověděl dokončeným příběhem a na dvaceti stránkách rozvinul stručnou zápletku do plnohodnotného vyprávění okořeněného humorem.

Nuže, zde je první setkání tváří v tvář.

Červené oko

2005

Harry Bosch se ze zásady vyhýbal tunelům, ale když vyjel od Loganova letiště, neexistoval způsob, jak se držet mimo ně, a tak si musel vybrat mezi Sumnerem a tunelem Teda Williamsa. Navigace v automobilu z půjčovny zvolila Williamsův, a tak se Harry vnořil do útrob země hluboko pod bostonským přístavem. Provoz v tunelu postupně zpomaloval, až se úplně zastavil, a Bosch si uvědomil, že se po nočním letu z Los Angeles dostal do ranní dopravní špičky.

Tunel byl samozřejmě mnohem větší i širší a lépe osvětlený než tunely z jeho minulosti a snů. A také v něm nebyl sám, od jedné zdi ke druhé se táhly řady osobních a nákladních automobilů – ocelová řeka pod řekou vody, jenom ta první zrovna přestala proudit. Tunel je ovšem tunel, a tak se Boschovi rychle sevřel žaludek strachem vyvolaným klaustrofobií. Začal se potit a netrpělivě stiskl klakson. Jeho zvuk ho očividně identifikoval jako cizince. Místní netroubili, neprotestovali hlasitě proti tomu, co nemohli změnit.

Stěsnané řady aut se nakonec pohnuly a Harry se vynořil z podzemí. Okamžitě stáhl okénko, aby pustil do kabiny čerstvý vzduch. Do paměti si uložil poznámku, že si musí sehnat mapu a vyhledat v ní zpáteční cestu na letiště, která se

vyhne všem tunelům. Škoda, že navigace v autě neumožňuje nastavit možnost *BEZ TUNELŮ*. Při hledání vhodné trasy se musí spolehnout na vlastní síly.

Vnitřní předpisy jednotky pro otevřené a nevyřešené případy, která spadala pod LAPD, losangeleské policejní oddělení, vyžadovaly, aby se při služební cestě hlásil u místních úřadů ihned po příjezdu do jiného města. V tomto případě to bude okrsek E-13 bostonského policejního oddělení ve čtvrti Jamaica Plain. Pod tento okrsek totiž spadala adresa, na které se měl údajně zdržovat Edward Paisley, muž, jehož vzorek DNA přijel Bosch získat – otevřeně nebo tajně.

Bosch se však při vyšetřování „studených“ případů málokdy držel oficiálního protokolu, obvykle se řídil vlastními pravidly. Patřila mezi ně zásada nejprve se seznámit s terénem a pokud možno si prohlédnout kořist, a teprve potom se ohlásit představitelům místního policejního sboru.

Měl v plánu obhlédnout si dům na udané adrese a možná se i poprvé podívat na Paisleyho a pak se přihlásit do hotelu Marriott Courtyard, kde si rezervoval pokoj prostřednictvím portálu Expedia. Možná si tam i zdřímne, aby po transkontinentálním letu dohnal spánkový deficit. A potom brzy odpoledne zajde na okrsek E-13 a bude informovat kapitána nebo majora, který tam velí, že přijel z Los Angeles vyšetřovat patnáct let starou vraždu. S největší pravděpodobností ho pošlou za divizním detektivem, který upadl do nepřízně nadřazených. Dostat na starost hostujícího detektiva, který sleduje stopu vychladlého případu z roku 1990, to nepatří mezi oblíbené úkoly.

Večer před dvěma dny se v jednom baru na Warren Street v Roxbury Dontelle Howe zeptal Patricka Kenzieho: „Máte děti?“

Patrick nejistě přikývl a chvíli uvažoval, jak odpovědět. „Jedno, na cestě.“

„Kdy?“

„Každým dnem.“

Dontelle Howe se usmál. Byl to štíhlý, asi třicetiletý černoch s krátkými dredy a šaty tak nažehlenými, že jste z nich cítili škrob na dvacet metrů. „První?“

Patrick pokýval hlavou.

„Nejste na to trochu starý?“ Dontelle usrkl z jediné skleničky brandy, kterou si v průběhu pracovního týdne dopřával. O víkendech, ujistil Patricka, si u Hennyho odpije svoje, ale kromě pátku a soboty se omezuje na jednoho panáka, protože každé všední ráno vozí pětáctýřicet dětí z jejich domovů po celém městě do Dearbornovy střední školy v Roxbury, vzdálené asi dva bloky od baru, kde si s ním Patrick domluvil schůzku, až mu skončí směna.

„Trochu starý?“ Patrick se na sebe podíval do zrcadla, které viselo nad barem. Mírně prošedivělý, to ano, v poslední době přibral, v pořádku, vlasy na temeni mnohem řidší, než by se mu líbilo, jistě, ale na čtyřicátníka to vůbec není špatné. Zejména když těch čtyřicet let prožil tak tvrdě. Anebo si jen něco nalhává? Možná. „Vy také nevypadáte, že byste se mohl zúčastnit konkurzu do chlapecké kapely, Dontelle.“

„Jenomže já už mám dva kluky na základce. Až odejdou na vysokou, odstěhujeme se s manželkou někam na Floridu, a to budu ve *vašem* věku.“

Patrick se zasmál a napil se piva.

„Takže pořád ji nikdo nehledá?“ Dontelleův tón zvažněl.

Patrick pokrčil rameny. „Policie tvrdí, že je to záležitost orgánů péče o děti. Otec je pěkný bastard a nikdo neví, kde se zdržuje. Ji také nemůžou najít, takže se domnívají, že jedna plus jeden rovná se společný útěk a dříve nebo později se objeví.“

„Ale vždyť jí je teprve dvanáct, člověče.“

Dívka, o níž mluvil, se jmenovala Chiffon Hendersonová, žákyně sedmé třídy, a Dontelle Howe ji každé ráno nakládá do autobusu u jejího domova na sídlišti Bromley-Heath v Jamaica Plain a o devět hodin později ji na stejném místě vysadil. Před třemi dny Chiffon odešla ze svého pokoje v zadní části bytu, kde žila společně s matkou a dvěma sestrami. Odchod byl jasný, což ovšem neplatilo pro otázku, zda byl dobrovolný či nucený. Pokoj totiž opustila oknem. Nenašly se žádné stopy vloupání nebo zápasu, ovšem dívčina matka do protokolu uvedla, že dcerka navzdory opakovanému varování často nechávala za vlahých večerů otevřená okna. Policie se soustředila na Chiffonina otce Lonnieho Cullena, notorického flákače, který měl celkem čtyři děti se čtyřmi různými ženami, minulý týden se neohlásil svému probačnickému úředníkovi a na poslední známé adrese nebyl k zastížení. Mluvilo se také o tom, že Chiffon začala chodit s hochem, který bydlel ve vedlejším bloku, i když nikdo neznal jeho jméno ani další podrobnosti.

Chiffonina matka Ella Hendersonová měla dvě zaměstnání. Přes den přijímala pacientky na recepci porodnicko-gynekologického oddělení nemocnice Beth Israel, v noci uklízela kanceláře. Byla učebnicovým příkladem břemene, které na svých bedrech nosí chudé pracující ženy – věnují

veškerou energii snaze uživit své děti a zajistit jim alespoň trochu slušný život, ale nemají na ně vůbec čas a jednoho dne zjistí, že už je příliš pozdě s něčím začínat.

Před dvěma dny přijímala Patrickovu manželku Angii, která přišla na poslední předporodní vyšetření. Dítě mělo přijít na svět o týden později. Ella Hendersonová pečlivě zkontrolovala kartu zdravotní pojišťovny, a když ověřila data narození budoucích rodičů, nečekaně se rozplakala. Její pláč byl tichý, bez srdceryvného patosu, jen po tvářích jí stékaly slzy a rty strnuly zvlněné ve zdvořilém úsměvu. Oči nespustila z počítačového monitoru.

O půl hodiny později Patrick souhlasil, že se po její dceři poptá. Vyšetřování dostala na starost detektiv Emily Zebrowská navíc k dosavadním jedenácti případům, které již vedla. Uvítila Patrickovu nabídku pomoci, ale přiznala, že se nenašly žádné stopy po únosu, přestože Chiffonin pokoj se jako místo takového zločinu přímo nabízel. Nedaleko okna se tyčil vysoký jilm, dům stál na konci sídliště a město mělo pětiměsíční skluz ve výměně zářivek pouličního osvětlení, které na Silvestra rozstříleli neznámí opilci. Z pokoje Chiffon Hendersonové se však osudného večera neozvala ani hláska, informovala Zebrowská Patricka. Lidé málokdy mizí nedobrovolně, dodala, s těmito případy se člověk setká spíš v televizi než v reálném životě.

„S jakou teorií tedy pracujete?“ zeptal se Patrick.

„Její otec,“ odpověděla Emily Zebrowská. „Ten chlap má úplně převrácené priority.“

„Co by z toho měl?“

„Co prosím?“

„No, ten chlap je flákač a ničema, to už jsem slyšel,“ vy-

světloval Patrick. „Ale ničemnost má většinou konkrétní cíl, ne? Nějakou motivaci. Unese vlastní dítě, protože chce dostat zapláceno nebo třeba nepřímou pohrozit matce. Ovšem tahle matka žádné peníze nemá a nikdy ho nezažalovala kvůli neplacení výživného. Který chlap s jeho povahou by si přivedl násilím domů dvanáctiletou holku a nechal ji na sebe ječet od rána do večera?“

Detektiv Zebrowská pokrčila rameny. „Domníváte se, že vypatlanci jako Lonnie Cullen si napřed něco promyslí, než to udělají? Kdyby uvažovali, neznali by číslo na oranžové kombinéze lépe než vlastní datum narození. Udělal to, protože je kriminálník a idiot a dokáže ovládat své pudy asi jako moucha na dobytkařské aukci.“

„A co ten její údajný přítel?“

„Prověříme to.“

Před dvěma dny Dontelle Patrickovi řekl: „Ale vy tomu nevěříte, že?“

Patrick pokrčil rameny. „Ničemní fotři jako Cullen se svým dětem vyhýbají, oni je neunášejí. Rozhodně ne tehdy, když už žijí tak dlouho odděleně. Co se týká té teorie o útěku s přítelem, inu, jsou pryč už tři dny. Že by se za tu dobu vůbec neukázali? Nedali o sobě vědět třeba kamarádům? A také potřebují jíst, ne?“

„Já vím jenom tolik, že mi připadala jako moc fajn holka,“ povzdechl si Dontelle. „Úplně jiná než ostatní puberťačky, které se pořád cpou dopředu a plácají pitomosti, jen aby je bylo co nejvíc slyšet. Byla tichá a klidná a... pozorná, jestli víte, jak to myslím.“

Patrick se znovu napil piva. „Nevím. Pověďte.“

„No, tak třeba když vás přijmou na takové místo, co mám

já, musíte projít devadesátidenní zkušební lhůtou, kdy vás můžou vyhodit bez jakéhokoliv důvodu. Ale potom se stane zaměstnancem města a musel byste něco podělat opravdu ve velkém stylu a navíc se jmenovat bin Ládin, aby se vás mohli zbavit. Skončil jsem zkušební dobu před několika týdny a Chiffon nejen že mi blahopřála, ale přinesla mi i zákušek. Ovocný košíček.“

„Fakt?“ usmál se Patrick.

„Jasně,“ potvrdil Dontelle. „Hodná holka, co říkáte?“

„Moc hodná,“ souhlasil Patrick.

„Za dvanáct roků se sám přesvědčíte, že děcka v tom věku na druhé moc nemyslí. Jde prostě o to, co se jim děje tady,“ ukázal si na hlavu, „taky tady,“ bodl palcem k rozkroku.

Chvilí mlčky popíjeli.

„Z toho dne si už nic jiného nepamatujete? Nic neobvyklého?“

Řidič autobusu zavrtěl hlavou. „Prostě den jako každý jiný. Ahoj zítra, Chiffon, a ona řekne Na shledanou, Dontelle, a vystoupí.“

Patrick mu poděkoval a zaplatil pití. Když shraboval drobné z barového pultu, poznamenal: „Říkáte, že jste měl zkušební dobu?“

Dontelle přikývl. „Jo, je to standardní postup.“

„Ano, to vím, ale zajímá mě, proč jste začal uprostřed školního roku. Teď máme květen, takže jste nastoupil kdy? V únoru?“

Další přikývnutí. „Koncem ledna.“

„Co jste dělal předtím?“

„Jezdil jsem s výletním autobusem. Jednou odtud na Floridu, jindy do Montrealu, potom třeba jenom do Province-

townu, podle sezony. Ale pracovní doba mě ubíjela. Sakra, ty cesty by mě jednou přivedly do hrobu. Pak se uvolnilo tohle místo a já po něm skočil.“

„Proč se uvolnilo?“

„Paisley dostal padáka.“

„Paisley?“

„Chlapík, co jsem ho nahradil. Ostatní řidiči mi o něm vykládali hrozný věci. V autobusu mu sedí čtyřicet děcek a von má skleněný oči a táhne z něho jak z lihovaru. Když to provedl naposledy, odmítly se za něj postavit i odbory. Sjel s autobusem z dálnice American Legion a málem se převrátil.“ Dontelle nevěřičně zakroutil hlavou. „Potřeboval se vychcat, chápete to? V půl sedmý ráno. Pak vlezl zpátky za volant a snažil se vyjet z krajnice, ale to už se autobus opravdu převrátil. Radnice ho samozřejmě zažalovala za obecný ohrožení. Panebože, čtyřicet děcek.“

„Paisley,“ zamumlal Patrick.

„Jo, Edward Paisley,“ potvrdil Dontelle. „Jako ten motiv na kravatách.“

✕

Paisley žil na Wyman Street v šedivém řadovém domku s vybledlým bílým lemováním kolem oken. Na přední verandě stál rozvrzaný starý gauč. Bosch dojel na místo a objel celý blok, než zaparkoval u obrubníku o pár desítek metrů dál. Natočil si vnější zpětné zrcátko, aby viděl na vstupní dveře a verandu. Byl to jeho oblíbený způsob osamělého sledování. Když někdo zjišťuje, jestli není sledován, většinou si prohlíží čelní skla odstavených automobilů. Ten, kdo zaparkuje zády

k cíli, snadněji unikne pozornosti. Edward Paisley možná neměl s dávnou vraždou Letitie Williamsové nic společného. Pokud však ano, v posledních patnácti letech musel být hodně opatrný a určitě kontroloval čelní skla.

Bosch doufal, že spatří nějaký pohyb, který mu potvrdí, že je Paisley doma. To by mu v dané chvíli bohatě stačilo. Kdyby mu přálo štěstí, Paisley by vyšel z domku a skočil si na kafe nebo něco k obědu. Víc by Harry nepotřeboval, vzorek DNA by získal ze zmačkaného kelímku od kávy nebo z kůrky pizzy. A třeba je Paisley kuřák. Cigaretový špaček slouží k tomuto účelu přímo dokonale.

Z uzamykatelného diplomatického kufříku, který s sebou vozil na služební cesty, vytáhl Harry složku, otevřel ji a vyhledal zvětšenou fotografii, kterou získal předchozího dne na dopravním inspektorátu státu Massachusetts. Snímek byl pořízen před třemi roky. Paisley byl běloch s řídnoucími vlasy a v té době mu bylo třiapadesát. O řidičský průkaz přišel před čtyřmi měsíci, když byl zatčen za jízdu pod vlivem alkoholu. Naboural školní autobus a nadýchal jedna celá dvě promile, takže ztratil nejen práci, ale zřejmě i svobodu. V rámci zatčení mu odebrali otisky prstů, které doslova čekaly na Bosche. Harryho občas potkalo takové nečekané štěstí. Kdyby převzal případ Letitie Williamsové o jedenáct měsíců dříve a vložil všechny daktyloskopické stopy získané na místě činu do elektronického systému k porovnání, nezískal by žádnou shodu. Naštěstí ho převzal teprve před čtyřmi měsíci, a tak se ocitl v Bostonu.

Číhal už dvě hodiny a po Paisleym ani vidu, ani slechu. Bosche se začínal zmocňovat neklid. Co když Paisley odešel z domova už včera a on tady zbytečně marní čas sledováním

prázdného domu? Rozhodl se, že vystoupí z auta a projde si to tady. O blok dál si v ulici všiml otevřené večerky. Mohl projít kolem Paisleyho domu, prohlédnout si ho zblízka a pak si koupit noviny a velkou láhev mléka. Až se vrátí k autu, vyleje mléko do kanálu a láhev si schová, kdyby potřeboval na malou. S největší pravděpodobností má před sebou dlouhé čekání.

I noviny se budou hodit. Podívá se na nejnovější výsledky baseballové ligy. Předchozího večera hráli Dodgers proti nenáviděným Giants a zápas dospěl do prodloužení o jednu směnu. Bosch tedy nastoupil do letadla, aniž věděl, jak střetnutí dopadlo.

V posledním okamžiku však usoudil, že raději zůstane za volantem. Do mezery mezi auty u protějšího obrubníku totiž zacouval otlučený Jeep Cherokee. Seděl v něm osamělý muž a Bosche udivilo, že nevystoupil, pouze se přikrčil na sedadle a zdálo se, že pozoruje stejný dům jako on.

Muž krátce po příjezdu komusi zavolal mobilním telefonem a poté dobrou hodinu nehnutě sledoval dění na ulici. Na Paisleyho vypadal příliš mladě. Bylo mu kolem čtyřicítky, na sobě měl tmavě modré tričko s potiskem a lehkou šedou větrovku s kapucí, na hlavě baseballovou čepici. Bosch se na jeho kšiltovku zadumaně díval a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že je to první baseballka bez velkého ozdobného písmene B, kterou v tomto městě vidí. Místo toho byla ozdobena obrázkem připomínajícím obličej s pokřiveným úsměvem, i když si tím takhle přes ulici nebyl stoprocentně jistý. Připadalo mu, že ten chlapík na někoho čeká, možná na stejnou osobu jako on.

Nakonec si Bosch uvědomil, že se pro muže na druhé

straně ulice stal stejným předmětem zájmu a zvědavosti jako on pro něj – kradmo pokukovali jeden po druhém a snažili se působit nenápadně.

Pokračovali v opatrném sledování, dokud je nevyrušila siréna. Vzápětí do ulice odbočilo hasičské auto. Bosch se podíval do zpětného zrcátka, a když se znovu ohlédl přes ulici, džíp byl prázdný. Kolega sledovač zřejmě využil příležitost a ztratil se, nebo si v autě lehl.

Bosch počítal s první možností. Napřímil se a prohlédl si ulici i protější chodník, ale nespatrił žádného chodce. Otočil se, aby zkontroloval chodník na své straně ulice – u okénka spolujezdce stál muž v baseballové čepici. Otočil si ji štítkem dozadu, jak to dělávají členové pouličních gangů, když vyrážejí do akce. Na krku mu visel stříbrný řetěz, který mizel pod tričkem, a oděv na pravém boku nadzvedávala střelná zbraň větší a hranatější než glock. Sklonil se, až měl oči na stejné úrovni jako Bosch, a gestem ho požádal, ať stáhne okénko.

Chlapík, jemuž na palubní desce svítila navigace GPS s logem autopůjčovny Hertz, se na Patricka dlouze zadíval a stáhl okénko. Vypadal na pětapadesát a zdálo se, že je v dobré kondici. Svalnatý, šlachovitý. Něčím připomínal policajta, nejspíš tou ostražitostí v pohledu. Měl policajtské oči, takové, které si nedokážete představit zavřené. A pak ruka, která zůstala ležet v klíně, aby mohla bleskurychle vklouznout pod sako a vytáhnout pistoli Glock nebo Smith and Wesson, kdyby se ukázalo, že má co do činění se zločincem. Levá ruka.

„Dobrá finta,“ ocenil muž za volantem.

Cože?“ nechápal Patrick.

Muž pohodil hlavou k ulici. „Přivolat sem hasiče, aby odvrátili pozornost. Pracujete na Třináctce?“

Opravdový Bostoňan vždycky mluví tak, jako by právě překonával rýmu. Tento člověk byl podle čistého, uhlaženého hlasu dokonale zdravý. Ani stopa po místním přízvuku. Takže nebude z města a zřejmě ani z Massachusetts. Pravděpodobně federální agent. Zřejmě vyrůstal v Kansasu nebo jinde na Středozápadě, absolvoval výcvik v Quantiku a pak ho poslali sem na sever. Patrick se rozhodl, že s ním bude spolupracovat, jak nejdéle to půjde. Zkusil otevřít, ale dveře byly zamčené. Řidič je otevřel a přemístil diplomatický kufřík na zadní sedadlo.

Patrick nastoupil. „Trochu jste se vzdálil od Center Plaza, že?“ poznamenal.

„Možná,“ připustil muž. „Až na to, že vůbec nevím, kde nebo co je Center Plaza.“

„Takže pro FBI nepracujete. Pro koho tedy?“

Muž znovu zaváhal s levou rukou na klíně a potom přikývl, jako kdyby se rozhodl, že to riskne.

„LAPD,“ oznámil stručně. „Později jsem se u vás chtěl ohlásit.“

„A co přivádí losangeleské policejní oddělení na JP?“

„JP?“

„Jamaica Plain. To je historická čtvrť Bostonu, kdybyste nevěděl. Mohl bych vidět doklady?“

Řidič vytáhl náprsní tašku a otevřel ji, aby si Patrick mohl prohlédnout odznak a průkaz detektiva. Jmenoval se Hieronymus Bosch.

„To je mi ale jméno! Jak se to vyslovuje?“

„Vyhovuje mi Harry.“

„Fajn. Co tady děláte, Harry?“

„A co vy? Na tom řetězu, co nosíte kolem krku, určitě nevisí placka.“

„Myslíte?“

Bosch zavrtěl hlavou. „Viděl jsem obrys pod tričkem. Krucifix?“

Patrick na něj chvíli hleděl a pak přikývl. „Žena chce, abych ho nosil.“ Natáhl pravici. „Patrick Kenzie. Nejsem policajt. Pracuju jako soukromé očko.“

Bosch mu potřásl rukou. „Máte rád baseball, Pate?“

„Patrick.“

„Máte rád baseball, Patricku?“

„Moc. Proč se ptáte?“

„Jste první člověk v tomto městě, který nenosí čepici Sox.“

Patrick si sundal kšiltovku a zadíval se na emblém na přední straně nad štítkem. Druhou rukou si prohrábl vlasy. „Je to možné? Ani jsem se na sebe nepodíval, když jsem odcházel z domu.“

„Tady v Bostonu je to pravidlem? Všichni musíte reprezentovat komunitu Red Sox nebo tak nějak?“

„Pravidlo zrovna ne, spíš doporučení.“

Bosch se znovu zadíval na baseballovou čepici. „Komu patří ten smějící se ksicht?“

„Toothface,“ vysvětloval Patrick. „To je logo mého oblíbeného obchodu s deskami.“

„Copak vy si ještě kupujete desky?“

„Céděčka,“ upřesnil Patrick. „A vy?“

„Taky. Hlavně jazz. Slyšel jsem, že jsou na ústupu a vy-

mizí. Desky, cédéčka, nahrávky, prostě hudební nosiče. Budoucnost patří empétojkám a iPodům.“

„Taky jsem slyšel.“ Patrick se ohlédl přes rameno do ulice. „Vyhlížíme tu stejného chlápka, Harry?“

„To nevím,“ odpověděl Bosch. „Hledám muže podezřelého z vraždy z roku devadesát. Potřebuju vzorek DNA.“

„Jakého muže?“

„Víte co? Já teď zajdu na Třináctý okrsek, ohlásím se u kapitána a zlegalizuju svůj pobyt. Vy půjdete se mnou a oba předložíme své průkazy. Policista a soukromý detektiv spolupracují, aby ulehčili přetíženým bostonským strážcům zákona. Já bych totiž dost nerad, kdyby někdo zavolal mému kapitánovi v LA...“

„Je to Paisley? Hledáte Edwarda Paisleyho?“

Bosch se na Patricka dlouze zadíval. „Kdo je Edward Paisley?“

„Nechte si ty kecy a raději mi povězte něco o tom případu z devadesátého.“

„Tak hele, jste soukromé očko a já policajt a nejsem povinen vám sdělovat informace...“

„Jste policajt, který kašle na předpisy, protože jste se okamžitě po příjezdu nehlásil na místním oddělení,“ kontroval Patrick a teatrálně se rozhlédl po ulici. „Pokud tady někde netrčí styčný důstojník ze Třináctky, který by ovšem musel být zatraceně dobrý, protože ho vůbec nevidím. Momentálně mám na krku nezvěstnou holku a Edward Paisley je jméno, které se v souvislosti s ní objevilo. Té holce je dvanáct, Boschi, a je nezvěstná tři dny, takže jistě chápete, že bych se moc rád dozvěděl, co se v tom devadesátém stalo. Když mi to povíte, stanu se vaším nejlepším přítelem se vším, co k tomu patří.“

„Proč tu vaši nezvěstnou dívku nehledá i někdo jiný?“

„Kdo říká, že ne?“

„Protože ji hledáte vy jako soukromý detektiv.“

Patrick u policisty z Los Angeles postřehl náznak smutku. Ne takového, který pramení z včerejší ztráty, byl to každodenní smutek, nedílná součást života. Přesto se jeho oči nedívaly na svět otupěle, naopak zářily dychtivostí, přímo posedlostí lovce. Tohle není zatoulaný pejsek, který ztratil pána, není to životem otrávený polda, který jen bere výplatu a počítá dny do penze. Tenhle policajt v případě potřeby klidně rozkopne dveře, i když třeba neví, co ho za nimi čeká, a bude sloužit i poté, co dosáhne věku pro odchod do důchodu.

„Má špatnou barvu kůže, patří do špatné společenské třídy a koluje kolem ní spousta řečí, které vyvolávají otázky, zda jde o únos, nebo jestli odešla z vlastní vůle.“

„Ale vy se domníváte, že v jejím zmizení má prsty Paisley.“

Patrick přikývl.

„Proč?“

„Má dva záznamy za sexuální zneužívání nezletilých.“

Bosch zakroutil hlavou. „Nemá. Ověřoval jsem si to.“

„Ověřoval jste si to jen ve Státech. Nemohl jste samozřejmě vědět, že byste se měl podívat za hranicemi. Konkrétně Kostarika a Kuba. V obou zemích ho zatkli, obvinili a do krve zmlátili, než se nakonec vyplatil z vězení a zmizel. Ale záznamy o zatčení tam zůstaly.“

„Jak jste je našel?“

„Já ne. Ředitelka Dearbornovy střední školy z něho měla špatný pocit, když pro ně Paisley jezdil s autobusem. Jedna holčička řekla tohle, jeden chlapec zase něco jiného, přidala se další holka. Nic, co by opravňovalo ke vznesení formální-

ho obvinění, ale dost na to, aby si ho ředitelka párkrát pozvala do kanceláře a důrazně si s ním o tom promluvila.“ Patrick vytáhl ze zadní kapsy kalhot notes a otevřel ho. „Podle ředitelky absolvoval Paisley oba pohovory na výbornou. Až na to, že se párkrát nevhodně zmínil o mléku.“

„O mléku?“ nechápal Bosch.

„Jo, o mléku.“ Patrick vzhlédl od poznámek a přikývl. „Během prvního setkání, to už pracoval déle než rok, vytkl ředitelce, že do najímání řidičů autobusů nemá co kecat, protože to patří do kompetence radnice, a dodal, že by se měla častěji usmívat, jelikož to v něm vyvolává představu mléka. A při druhém pohovoru ředitelce řekl, že na Kubě je slunce bělejší než mléko, a proto má ten ostrov tak rád. Bílá tam prostě vládne všemu. Utkvělo jí to v paměti.“

„Pochopitelně.“

„Ale stejně tak jí v paměti zůstala i zmínka o Kubě. Ono totiž vůbec není snadné se tam dostat. Nejdřív musíte letět do Kanady nebo Karibiku a předstírat, že jste tam zůstal, zatímco ve skutečnosti si odskočíte do Havany. Takže když jejího nejneoblíbenějšího řidiče přistihli s alkoholem v krvi a autobusem plným školáků, využila příležitost a okamžitě ho vykopla, ale pak začala přemýšlet o Kubě. Vytáhla si jeho profesní životopis a narazila v něm na mezery. Šest měsíců nevysvětlené absence v devětaosmdesátém, dalších deset měsíců v devadesátém šestém. Naše kamarádka ředitelka – a uvědomte si, Boschi, že tahle ředitelka je opravdu vaše kamarádka – pátrala dál. Netrvalo dlouho a zjistila, že těch šest měsíců v devětaosmdesátém strávil v kostarickém kriminále a těch deset měsíců v šestadevadesátém v cele v Havaně. Kromě toho se často stěhoval. Phoenix, Los Angeles, Chicago,

Filadelfie a nakonec Boston. Všude pracoval jako řidič školního autobusu. Má jedinou žijící příbuznou, sestru jménem Tascha. V obou případech, kdy ho propustili ze zahraničního vězení, ho svěřili do její péče. Vsadil bych se, že do letadla vždycky nastupovala s balíkem peněz, který už u sebe při návratu neměla. No a teď je tady a Chiffon Hendersonová ne. A vy víte všechno, co vím já, detektive Boschi, kdežto já totéž tvrdit nemůžu.“

Bosch se na sedadle opřel, až kůže zavržala. Podíval se na Patricka Kenzieho a vylíčil mu příběh Letitie Williamsové. Bylo jí čtrnáct a v noci ji někdo unesl z jejího pokojíčku. Žádná vodítka a jen velmi málo stop. Únosce vyřízl břitvou okenní síť proti hmyzu, rám ponechal na místě a vlezl do pokoje.

Vyříznutá síť v okně svědčila o zločinu, proto nebyl případ odložen jako možný útěk z domova, jak se to stalo o patnáct let později u Chiffon Hendersonové. Hned ráno, když bylo dívčino zmizení objeveno, se dům hemžil detektivy z oddělení pro vyšetřování závažných zločinů. Místo činu však bylo čisté, v pokojíčku se nenašla jediná stopa. Předpokládalo se, že pachatel, a možná nebyl sám, použil rukavice. Vnikl dovnitř, rychle dívku přemohl a stejně rychle s ní zmizel oknem.

Při prvním vyšetřování se však v okolí nenašel žádný důkaz, který by tuto hypotézu potvrzoval. V uličce za domkem, kde Letitia Williamsová žila, objevili kriminalisté baterku. Zprvu se domnívali, že patřila únosci, který ji ztratil, když odnášel dívku ke svému vozidlu. Otisky prstů veškeré žádné, což ještě více posílilo předpoklad, že měl pachatel rukavice. Prohlídka vnitřku svítlny však odhalila dva latentní otisky na jedné z baterií.

Detektivové se domnívali, že se pachatel dopustil osudné chyby, která povede k jeho dopadení. Když však otisky palce a ukazováku porovnali s městskou a státní databází, nenarazili na shodu. Proto je poslali do FBI, ovšem ani tam se žádná shoda nenašla, takže tato stopa skončila ve slepé uličce.

Tělo Letitie Williamsově se našlo přesně týden po únosu na úbočí pahorku v Griffithově parku hned pod hvězdárnou. Zdálo se, že si pachatel zvolil tohle místo záměrně, protože za denního světla si mrtvoly musel všimnout každý, kdo by se podíval z hvězdárny dolů.

Pitva prokázala opakované znásilnění, po němž byla oběť zardoušena. Případ přilákal velkou pozornost médií a oddělení pro vyšetřování závažných zločinů se mu věnovalo ze všech sil, ale pátrání nikam nevedlo a nakonec byl případ přece jen odložen. Žádné stopy, žádné důkazy, žádná vodítka. V roce 1992 propukly v Los Angeles pouliční nepokoje a případy jako vražda Letitie Williamsově přestaly veřejnost zajímat. Složka putovala do archivu, kde se na ní usazoval prach až do chvíle, kdy počátkem nového století vzniklo oddělení otevřených a nevyřešených případů. Nakonec se ho ujal Bosch a zjistil, že otisky prstů nalezené na místě činu patří Edwardu Paisleyemu, jenž momentálně pobýval v Bostonu.

„Proto jsem tady,“ uzavřel Bosch.

„Přivezl jste si zatykač?“

Bosch zavrtěl hlavou. „Kdepak, zatykač ne. Shoda otisků nestačí. Baterku našli v uličce, ne v Letitiině pokoji, takže nemají přímou spojitost se zločinem. Přijel jsem si pro DNA. Chtěl jsem ho sledovat a nějak získat vzorek. Počkat si, až zahodí kelímek od kávy nebo kůrku pizzy nebo tak něco. Vzal

bych ho s sebou do Los Angeles a zkontroloval, zda odpovídá DNA získané z ejakulátu, který jsme odebrali z pochvy oběti. Pokud ano, přijel bych se zatykačem a Paisleyho bych sbalil.“

Seděli v autě, hleděli do ulice a Bosch cítil, že Kenzieho něco naštvalo. Nebyl to žádný obr a měl přátelský chlapecký obličej, oblékal se jako chlapík ze sousedství, který vás pozve na pivo nebo vám ochotně spraví auto. Na první i na druhý pohled vypadal neškodně a klidně byste mu dovolili doprovdit domů vaši sestru. Nyní však Bosch strávil v jeho společnosti dostatečně dlouhou dobu, aby vycítil horkou krev, která mu koluje v žilách. Většina lidí asi nezažila, když vybuchl, ale bůh pomáhá těm, kteří ho nějak vyprovokují.

Kenzieho pravé koleno se začalo pohybovat nahoru a dolů a Bosch pochyboval, že si je toho vědom. Pak se na sedadle otočil a podíval se na policistu z Los Angeles. „Říkáte, že tělo oběti našli týden po únosu?“ ujistil se.

„Přesně tak.“

„A na místě, kde si ho lidé z hvězdárny museli okamžitě všimnout, že?“

„Jo. Pachatel tam tělo odložil v noci a našli ho hned ráno po rozednění.“

„Jak dlouho byla mrtvá?“

Bosch se natáhl na zadní sedadlo, otevřel diplomatický kufřík, vylovil z něj tlustou modrou složku s materiály k případu a prolistoval ji. Fakta znal, potřeboval se jen ujistit nahlednutím do pitevní zprávy.

„V době, kdy byla nalezena, byla mrtvá dvaasedmdesát hodin.“

„Čili tři dny. To znamená, že ji pachatel nechal čtyři dny žít.“

„Správně. Našly se důkazy opakovaného...“

„Dnes je čtvrtý den,“ skočil mu do řeči Kenzie. „Jestli se ten hajzl řídí stejným schématem, máme nejvyšší čas. Chiffon Hendersonová zmizela v pondělí odpoledne.“ Ukázal na šedivý řadový dům dál na ulici. „Musíme se dostat dovnitř.“

x

Kenzie si vzal na starost hlavní vchod, zatímco Bosch obešel dům zezadu. Patrick se losangeleskému policistovi pochlubil, že dokáže odemknout prakticky každý zámek, ale u Paisleyho předních dveří narazil na oříšek, s jakým se dosud nesetkal. Zámek byl nový a na první pohled drahý – věcička za pět set dolarů na dveřích za čtyřicet. Zkusil několik paklíčů, ale s žádným se nedostal ani k první řadě stavítek. Jako kdyby se pokoušel plastovou stěrkou proniknout do žulového kvádru.

Pak mu šperhák vypadl z ruky, a když se pro něj skláněl, dveře se před ním nečekaně otevřely.

Vzhlédl a spatřil Harryho Bosche, který stál na prahu a v levé ruce svěřené u boku držel pistoli. „Netvrdil jste, že umíte překonat každý zámek?“

„Inu, přecenil jsem své schopnosti,“ uznal Kenzie a napřímil se. „Jak jste se dostal dovnitř?“

„Nechal otevřené okno.“ Bosch pokrčil rameny. „Lidi jsou nepoučitelní.“

Patrick očekával nepořádek, ale ve skutečnosti byl dům čistý a uklizený, i když jen spartánsky zařízený a vlastně téměř prázdný. Poměrně moderní nábytek zjevně skandinávského původu – spousta bílé a lesklého chromu, což kontrastovalo se starším dřevěným obložením a tmavými tapetami.

Paisley si domek pronajal a majitel zřejmě neměl tušení, že nechal vyměnit zámek.

„Něco tady skrývá a nepřeje si, aby to lidé viděli,“ poznamenal Patrick.

„Nejspíš to bude ve sklepě.“ Bosch ukázal palcem za sebe k dlouhé chodbě, která se táhla po celé délce domu až do kuchyně, na obou stranách lemovaná dveřmi. „Tohle podlaží jsem už zkontroloval.“

„Už jste ho zkontroloval?“ opáčil Kenzie nakvašeně. „Jak dlouho jste mě chtěl nechat se tam venku trápit?“

„Počítal jsem, že vám potrvá tak půl hodiny, než to vzdáte a ty dveře vyrazíte. Jenomže tolik času nemáme.“

„Losangeleský sarkasmus,“ ušklíbl se Patrick, když kráčeli chodbou. „Mělo mě to napadnout.“

Uprostřed chodby vpravo se nacházely dveře stejně tmavého odstínu jako táflování. Oba muži si vyměnili pohled a policista přikývl. Nastal rozhodující okamžik.

Patrick vytáhl z pouzdra u boku Colt Commander ráže pětáctýřicet a odjistil zbraň. „Všiml jste si vzadu nějaké uzávěry?“

„Jaké uzávěry?“ nechápal Bosch.

„No, vstupu do sklepa. Třeba schůdky a dvojité dveře.“

Bosch přikývl. „Zamčené zevnitř,“ odpověděl a dodal na vysvětlenou: „V Los Angeles obvykle sklepy nemíváme.“

„Jasně. Kromě toho neznáte sníh a nevíte, co je zimní teplota, takže si trhněte nohou.“ Obdařil Bosche zářivým úsměvem. „Vedou vzadu ze sklepa nějaká okna?“

Další přikývnutí. „Zatažená černými závěsy.“

„Tak to je zlé,“ povzdechl si Patrick.

„Proč?“

„Tady si sklepní okna nikdo nezakrývá, pokud nemá soukromé divadlo nebo tam neskrývá zavražděné šlapky.“ Rozhlédl se po bytě. „Edward na mě nepůsobí jako týpek, který by si zřídil domácí divadlo.“

Bosch přikývl, panenky rozšířené přívalem adrenalinu na dvojnásobnou velikost. „Vraťme se a obstarajme si povolení k prohlídce.“

„Co když je tam zrovna teď s ní?“

Bosch dlouze vydechl. Patrick také. Bosch položil ruku na kliku a zeptal se: „Na tři?“

Patrick přikývl. Otřel si pravou dlaň o nohavici džínsů a oběma rukama sevřel pistoli.

„Raz. Dva. Tři.“

Bosch otevřel dveře.

První, čeho si všimli, bylo čalounění na vnitřní straně dveří – alespoň patnáct centimetrů silné, z kvalitní kůže a dokonale zvukotěsné. Lepší byste nenašli ani v nahrávacím studiu. Hned nato zaregistrovali temnotu. Jen z haly pronikalo slabé světlo, díky němuž rozeznali schodiště. Zbytek sklepa tonul ve tmě. Patrick ukázal na vypínač vedle Boschova ucha a tázavě pozvedl obočí.

Bosch pokrčil rameny.

Patrick pokrčil rameny.

Jedna možnost za osmnáct, druhá bez dvou za dvacet.

Bosch rozsvítil.

Schodiště dělilo sklep jako páteř, táhlo se přímo uprostřed. Oba muži po něm rychle seběhli. Pod schody stála stará nádrž na topnou naftu, černým nátěrem prokvétala ode dna rez.

Bosch se beze slova vydal vlevo, Patrick zamířil doprava.

Moment překvapení už nehrál proti nim.

Hrál proti pachateli.

Na straně sklepa, kterou si vybral Patrick, tedy v přední části domu, nesly nedokončené konstrukce známky stáří. V první „místnosti“, na kterou narazil, se nacházela pračka, sušička a výlevka, lemovaná při horním okraji prstencem zasklé mýdlové usazeniny. Vedlejší prostor kdysi sloužil jako dílna. Ke stěně přiléhal dlouhý dřevěný ponk se starým svěrákem připevněným k desce, jinak tu byl jen prach a myši výkaly. Pouze poslední místnost v této části sklepení byla dokončená, uzavřená z jedné strany sádkartonovou příčkou a z druhé cihlovou zdí, v níž se rýsovaly masivní pevné dveře. I rám kolem nich působil odolně. Zkuste je vykopnout a skončíte se zlomeným kotníkem.

Patrick si otřel levou dlaň, již dosud svíral pažbu pětáčtyřicítky, o kalhoty, několikrát naprázdno sevřel prsty a sáhl na kliku. Pistoli držel dost nešikovně v pravačce v úrovni prsou. Moc profesionálně to nevypadalo, ale kdyby musel stisknout spoušť, určitě by protivníka zasáhl doprostřed těla, pokud by proti němu nestál trpaslík nebo obr.

Klika zavržala a dokázala platnost tvrzení, které Patrick před mnoha lety slyšel od jednoho policisty – největší krávil člověk nadělá, když se snaží být tichý jako myška. Prudce strčil do dveří a bleskurychle klesl na kolena. To už přiložil k pažbě i levačku a se zbraní mírně pozvednutou opsal zleva doprava půlkruh, jímž pokryl prostor před sebou a současně si ho prohlédl...

Doupě Edwarda Paisleyho.

Bokem napřed překročil práh a stanul na koberci s vetkáním emblémem profesionálního klubu amerického fotbalu

Arizona Cardinals. Zahleděl se na pohovku BarcaLounger s potahem v barvách Sun Devils. Vlajka týmu Phoenix Suns se dělila o stojan se zástavou Phoenix Coyotes a Patrickovi chvíli trvalo, než pochopil, že Coyotes hrají v NHL.

Kdyby se dnes již ničemu jinému nepřiučil, alespoň se dozvěděl, že v Arizoně působí profesionální hokejový klub.

Našel baseballové pálky podepsané hvězdnými jmény jako Troy Glaus, Carlos Bearga a Tony Womack, míčky s podpisem Curta Schillinga a Randyho Johnsona, zarámované fotografie Larryho Fitzgeralda a Kurta Warnera, Shawna Mariona a Joea Johnsona. V krabicích z plexiskla se skvěly fotbalové a basketbalové míče a hokejové puky. „Fakt mají hokejový tým?“ podivil se Patrick znovu polohlasně.

Zvedl pátku podepsanou Sheou Hillenbrandem, který vstoupil do nejvyšší ligy v roce 2001 s týmem Sox, ale pak přestoupil do Arizony ještě dříve, než Sox vloni vyhráli superpohár. Uvažoval, zda ho to mrzelo, nebo mu to vynahrádila možnost opalovat se v lednu pod arizonským sluncem.

Usoudil, že nejspíš ne.

Právě odkládal pátku zpátky ke stěně, když zaslechl rychlé kroky. Někdo se ve sklepe pohyboval. Rychle. Ve skutečnosti běžel.

A neutíkal před něčím, ale spěchal za něčím.

Harry postupoval zadní částí sklepa a nenacházel nic než stěny a popraskanou kamenitou podlahu, až narazil na stísněný prostor se zabudovaným starobylym boilerem a prehistorickým naftovým kotlem. Páchla tam plíseň, zatuchli-

na a spálený olej. Kdyby Bosch nepátral po nedospělé dívce v možném ohrožení života, zřejmě by mu průchod naproti kotlům unikl. Tužková baterka však vytáhla ze tmy otvor za několika rovnoběžnými trubkami, které držely pod stropem jen silou vůle.

Obešel ohřívače a vešel do temné chodby, do níž by se jen s obtížemi vecpal jakýkoliv savec s rameny, natož vzrostlý muž.

Jakmile vejdete do tunelu, hned si uvědomíte, že tam není žádné vpravo ani vlevo a že se nemáte kam skrýt. Vstoupíte na jednom konci a jdete k druhému. A kdyby vám někdo přál něco zlého, stačilo by, aby obsadil jeden z krajních bodů ve chvíli, kdy se pohybujete mezi nimi, a držel by v rukou váš osud.

Bosch dorazil na druhý konec průchodu zalitý potem. Vešel do prostorné neosvětlené místnosti se stěnami z černých cihel a kamennou podlahou, uprostřed níž se rýsoval odtokový otvor. Posvítil si do všech koutů, ale nespátral nic než kovovou přepravku, v jaké se vozí velcí psi na rodinné výlety, zpola zakrytou modrou malířskou plachtou připevněnou devíti elastickými provazy.

A přepravka se hýbala!

Klesl na kolena a zatahal za plachtu, ale provazy držely pevně. Tři omotávaly klec podélně a šest v příčném směru. Vespod byly ukotveny pomocí karabin a tak napjaté, že byste karabinu jednou rukou neuvolnili. Kovová bedna se neustále kymácela a Bosch položil pistoli na podlahu, když vtom zpod plachty zaslechl zoufalé úpění.

Uvolnil karabinu prvního ze tří podélných provazů, ale pořád nemohl nahlédnout dovnitř. Strčil si baterku do úst

a snažil se uvolnit druhé lano. V tom okamžiku se prostor kolem něj rozzářil.

Jako kdyby někdo zavěsil pod strop slunce nebo rozsvítil všechny reflektory na stadionu.

Bosch oslepl. Položil sice ruku na glock, ale viděl jen bělostný jas. Nepoznal, kde je zeď, neviděl dokonce ani přepravku, i když klečel přímo před ní.

Vlevo zaslechl jakýsi šramot a namířil tím směrem pistolí, ovšem pak se šramot přesunul doprava, na jeho slabší stranu. Bosch se otáčel za zvukem se zbraní v ruce a jeho oči se natolik přizpůsobily světlu, že rozeznal pohybuující se stín. Pak zaslechl, jak něco hodně tvrdého přesunulo něco měkkého do něčeho měkkého.

Kdosi tupě vyjel a v oslepujícím světle se skácel na kamennou podlahu.

„Boschi,“ řekl Patrick, „to jsem já. Zavřete na chvíli oči.“

Bosch sevřel víčka a uslyšel rozbíjené sklo. Horko sálající mu do tváří citelně ochladlo.

„Řekl bych, že jsme to zvládli,“ konstatoval Patrick.

Bosch otevřel oči, několikrát zamrkal a vysoko na zdi spatřil reflektory. Musely mít nejméně sedm set wattů, jestli ne víc, velké černé kužely. Celkem jich bylo osm. Patrick od táhl závěs z okna pod stropem a do místnosti proniklo jemné světlo časného odpoledne jako vyslyšená modlitba.

Bosch se zadíval na Paisleyho, který ležel vpravo od něj a sípavě chrčel. Na temeni měl tržnou ránu, z nosu a úst mu tekla krev a pod škubající se pravou rukou ležel nůž na porcování masa.

Patrick Kenzie pohupoval v ruce baseballovou pálkou. Zakoulel očima a pochlubil se: „Je na ní podpis Shey Hillenbranda.“

„Ani nevím, kdo to je.“

„No jasně,“ utrousil Patrick. „Fanoušek Dodgers.“

Bosch začal uvolňovat pružné provazy a Kenzie mu pomohl. Oba odtáhli plachtu – a spatřili ji. Chiffon Hendersonová se choulila v bedně ve fetální pozici, protože jinak by se do ní nevešla. Patrick hledal dvířka klece, ale Bosch prostě nadzvedl víko.

Chiffon Hendersonová měla pevně svázané kotníky a zápěstí a ústa přelepená instalatérskou páskou. Bylo vidět, jak trpí, když natáhla ruce a nohy, Bosch to však pokládal za dobré znamení – Paisley ji držel spoutanou v kleci, ale zřejmě ji neznásilnil. Nejspíš se k tomu chystal právě dnes, měl to být předkrm před vraždou.

Když jí odlepovali pásku z obličeje, rozpoutala se mezi nimi slovní přestřelka. Bosch okřikl Patricka, ať dává pozor a nevyškube jí vlasy, a Kenzie kontroval výtku, že jí Harry natrhne rty.

Když konečně pásku uvolnili a pustili se do pout na rukou, Bosch se dívky zeptal: „Jak se jmenuješ?“

„Chiffon Hendersonová. Kdo jste vy?“

„Patrick Kenzie. A ten druhý chlápek tady se mnou nebyl, rozumíš, Chiffon?“

Bosch jen naklonil hlavu.

„Jste policajt a sloužíte nejen v jiném městě, ale v jiném státě,“ vysvětloval Patrick. „Mně tahle věc možná projde, ale co vy? Seberou vám odznak, člověče. Teda pokud neschováte v kapse povolení k prohlídce a zatykač, ale to si nemyslím.“

Bosch se zamyslel.

„Ublížil ti, Chiffon?“

Plakala a celá se třásla a jako odpověď pohnula hlavou, což mohlo být přikývnutí i odmítavé zavrtění. „Trochu, ale ne tak... Však víte. To mělo teprve přijít. Vyhrožoval mi vším možným.“

Patrick se podíval na násilníka, který sténal na podlaze s očima obrácenýma v sloup. Kolem hlavy se mu rozlévala kaluž krve.

„Toho sráče už čeká jen mozková mrtvice jako následek kómatu,“ ušklíbl se.

Když měla dívka volné ruce a Patrick si klekl, aby jí osvobodil spoutané nohy, Harryho překvapilo, když ho Chiffon vši silou objala a její slzy se mu vsákly do košile. Pak překvapil sám sebe, když ji políbil na temeno.

„Už žádné příšery,“ uklidňoval ji. „Dnes už ne.“

Patrick odhodil zmuchlanou pásku do kouta a vytáhl mobilní telefon. „Musím to ohlásit. Raději se budu vykecávat z pouhého pokusu o vraždu než z dokonané vraždy, jestli víte, jak to myslím. Náš chlápek začíná nepřírozně fialovět.“

Bosch se zadíval na muže, který mu ležel u nohou. Vypadal jako stárnoucí pedant, jako ušlápnutý prodavač ze supermarketu. Další nenápadný mužíček s temnými touhami a nebezpečnými sny. Podivné, jak se bestie vždycky nakonec promění v slabochy. Ale Patrick se nemýlil, bez lékařské pomoci brzy zemře.

Kenzie vytukal 911, ale nestiskl zelené tlačítko. Místo toho podal Boschovi ruku. „Kdybych se někdy ocitl v L. A.“

Bosch zavrtěl hlavou. „Nějak si vás v L. A. nedokážu představit.“

„A já si vás zase nedokážu představit jinde než tam, přestože tu teď stojíte přede mnou. Opatrujte se, Harry.“

„Vy také. A díky...“ Znovu se zadíval na Paisleyho, které-
ho čekala v nejlepším případě jednotka intenzivní péče. „Za,
ehm, za všechno.“

„Rádo se stalo.“

Bosch zamířil ke dveřím přístupným pouze ze sklepa, ne
ze zadní části domu. Rozhodně odtud neodejde stejnou ces-
tou, kterou přišel. Sahal na kliku, ale pak se otočil.

„Ještě poslední laskavost,“ požádal.

Patrick držel mobilní telefon u ucha a druhou rukou objí-
mal kolem ramen Chiffon Hendersonovou. „Copak?“

„Dá se dojet na letiště jinudy než přes nějaký tunel?“

Ian Rankin & Peter James

Spojit postavy z odlišných fiktivních světů je něco, o čem autoři často uvažují, obvykle když se zdrží dlouho do noci s kolegy nad sklenkou při příležitosti nějaké konference nebo profesního shromáždění. Brzy si uvědomí obtíže takové snahy, a tak vynikající nápad z předchozího večera většinou skončí v šuplíku a již nikdy nespátří denní světlo. Peter James a Ian Rankin si proto byli moc dobře vědomi výzev, jež před nimi stojí, když chtějí uspořádat setkání svých hrdinů.

Tak především patří Roy Grace a John Rebus každý k jiné generaci, vyrůstli každý v jiném prostředí, mají za sebou rozdílnou minulost a jejich názory na uplatňování zákona se diametrálně odlišují. Za druhé jejich působiště dělí osmisetkilometrová vzdálenost – Grace

pracuje v Brightonu, lázeňském městečku na pobřeží jižní Anglie, Rebus v Edinburghu, hlavním městě Skotska. Obě země jsou sice součástí Spojeného Království, ovšem platí v nich odlišné právní systémy, zákony a předpisy.

Skutečně jako noc a den.

Jak se tedy mohou oba muži reálně setkat a spolupracovat?

Příznivci Johna Rebuse vědí, že je velkým hudebním fanouškem, který vyrůstal v šedesátých letech na hudbě The Who. Děj filmu podle jednoho z nejznámějších alb této skupiny, *Quadrophenia*, je částečně zasazen do Brightonu v době, kdy dva soupeřící gangy (Mods a Rockers) bojují na místním nábřeží. Pro mnohé obyvatele Velké Británie ztělesňují toto lázeňské městečko právě divoké a brutální bitky mezi krátce ostříhanými a módně oblečenými příslušníky Mods a dlouhovlasými Rockery v kožených bundách.

A z tohoto podhoubí se zrodil nápad.

Zločin spáchaný v éře květinových dětí, který vyšel najevo o desítky let později na smrtelném loži v Edinburghu. Rebus se musí rozhodnout, zda má vůbec význam vyšetřovat tak starý případ, a nakonec požádá o pomoc Roye Gracea. Oba muži proniknou do světa toho druhého, uvědomí si vzájemné rozdíly a naleznou pochopení pro své osobité názory na svět zločinu.

Jak říkám.

Jako noc a den.

V povídce dostali prostor i partáci obou hrdinů a odvedli svůj drobný díl práce. Výsledkem je příběh, který obohacuje mytologii Peterovy i Ianovy série a současně zachovává ducha všech jejich románů.

Právě včas

Jmenoval se James King a měl se z čeho zpovídat.

Jeho žena čekala na Rebuse v nemocniční chodbě a odvedla ho k lůžku, aniž řekla víc, než že manželovi zbývá „týden nebo dva, možná ještě míň“.

King ležel na zádech a na propadlém neoholeném obličejí měl připevněnou kyslíkovou masku. Pod očima se mu rýsovaly temné kruhy a hrudník se mu zvedal a klesal se zjevně bolestným úsilím. Pokynul manželce, která pochopila jeho gesto jako žádost, aby zatáhla závěs kolem lůžka a skryla oba muže před ostatními pacienty. King si stáhl masku na bradu.

„Máte nějaký průkaz?“ zachrčel. Rebus mu ukázal policejní odznak a pacient si pozorně prohlédl fotografii, než nabídl vysvětlení: „Elle by bylo podobné, kdyby sem přitáhla nějakého pitomce, který by se vydával za detektiva. Myslí si, že za to můžou léky.“

Rebus se posadil na židli. „Za co můžou léky?“

„Že mám vidiny.“ King se odmlčel a zadíval se na návštěvníka. „Nevypadáte o moc mladší než já.“

„Děkuju za kompliment.“

„To by mělo znamenat, že si pamatujete na Mods, ne? Počátek šedesátých let.“

„K nám na sever tahle subkultura nepronikla. Poslouchali jsme trochu jinou hudbu...“

„Vyrůstal jsem v Londýně. Měl jsem skútr, Lambrettu, a módní ohoz. Veškerou výplatu jsem strkal do jednoho nebo do druhého. O víkendech jsem jezdil na výlety. Brighton a Margate. Brighton se mi líbil víc...“ King upadl do polovědomí, v očích se objevil skelný pohled. V těle mu narostl zhoubný nádor příliš velký, aby ho bylo možné vyoperovat. Rebus uvažoval, jaké léky proti bolesti mu doktoři dávají. Samotného jej hrozně bolela hlava. Třeba by mu mohli dát pár tablet. Odkudsi za závěsem se ozval sípavý zvuk a jiný pacient se probral k vědomí se záchvatem kašle. King zamrkal a zahnal vzpomínky, které se mu honily hlavou.

„Vaše žena,“ připomněl mu Rebus. „Zavolala k nám a tvrdila, že nám chcete něco říct.“

„Vždyť to právě dělám,“ odsekl King podrážděně. „Vyprávím vám příběh.“

„O časech, kdy jste patřil k Mods?“

„Ne, o své poslední návštěvě v Brightonu.“

„Vy a váš skútr?“

„A stovka dalších jako já. Pro nás to bylo jako náboženství, něco, co si vezmeme do hrobu.“ Odmlčel se. „A Rockery jsme nenáviděli skoro tak moc jako oni nás.“

„Těmi Rockery myslíte motorkáře?“ Rebus se díval, jak King pomalu přikývl na souhlas. „Divoké bitky na nábřeží,“ pokračoval. „Pamatuju si je z filmu *Quadrophenia*.“

„No jo. Jako zbraně jsme používali všechno, co nám přišlo do ruky. Vždycky jsem u sebe nosil nůž. Bral jsem ho mámě z kredence. Ale hodilo se cokoliv. Flašky, dřevěné plaňky, cihly...“

Rebus již věděl, co přijde, a naklonil se blíž k nemocnému.

„Co se tedy stalo?“ vybídl ho.

King se na chvíli zamyslel a několikrát se nadechl kyslíku, než řekl, co musel vyslovit. „Jeden z nich, oblečený v umaštěných džínách s třípalcovými manžetami, tričku a kožené bundě, se rozběhl špatným směrem a oddělil se od skupiny. Pár kluků z naší party se pustilo za ním. Věděl, že nám neuteče, a tak vběhl do hotelu hned za promenádou. Pokud si vzpomínám, všichni jsme se smáli, považovali jsme to za hru. Ale on ne, protože jsme ho zahnali do rohu v jednom špajzu u kuchyně. Pustili jsme se do něj rukama a nohama, jenomže on potom vytáhl nůž a já taky. Byl jsem rychlejší než on – a najednou mu můj nůž, teda nůž mojí matky, trčí zabodnutý v hrudníku. Samozřejmě jsme zdrhli.“ King se zadíval na Rebus rozšířenýma očima. „Nechal jsem ho tam umřít. A vy byste mě měl zatknout.“ Oči se mu zalily slzami. „Od té doby totiž neminul den, abych si na to nevzpomněl. Pořád jsem čekal, že mi na dveře zabuší policajti. No ale nikdo si pro mě nepřišel, že? Nepřišel...“

Po návratu do nájemního bytu v prvním patře Rebus vykouřil několik cigaret a pustil si vinylovou desku s nahrávkou skupiny Who *Quadrophenia*. Prolistoval fotografickou brožurku, která patřila k albu, a přečetl si krátký doprovodný text. Pak zvedl telefon a zavolał detektivní inspektorce Siobhan Clarkeové.

„Tak co?“ zeptala se.

„Hotová archeologie,“ odpověděl. „Léto čtyřiašedesátého roku. Domnívám se, že mi ten případ přistál na stole, protože

mě někdo pokládá za pamětníka. Dokonce se to ani nestalo v Edinburghu.“

„Kde teda?“

„V Brightonu. Mods a Rockers. Rudo před očima a amfetaminy v krvi.“ Vydechl oblak cigaretového kouře. „Zločin starý padesát let a přiznání muže, kterému zbývá pár dní života. Pokud teda budeme předpokládat, že to opravdu udělal. Když uvážím, co do něho ve špitále cpou, tak by nám příště mohl tvrdit, že je dávno ztracený bratr Keithe Moona.“

„Takže co si o tom myslíš?“

„Lituju, že raději nepožádal o kněze.“

„Stálo by za to zaskočít na jih?“

„Myslíš do Brightonu?“

„Chceš, abych ti našla kontakt na tamější kriminálku?“

Rebus típl cigaretu v popelníku. „King mi dal jména několika kluků, kteří byli u toho, když svou oběť probodl.“

„A obětí byl kdo?“

„Jistý Johnny Greene. O vraždě se psalo v novinách. Kinga to k smrti vyděsilo a okamžitě zpřetrhal všechny svazky s Mods.“

„Co ti ostatní, kteří tam byli s ním?“

„Od toho dne se s nimi neviděl. Zřejmě součást dohody, kterou uzavřel sám se sebou.“

„Padesát let žil s vědomím...“

„Žil s ním a teď s ním umírá.“

„Kdyby se přiznal dřív, mohl si odsedět trest a zbavit se výčitek.“

„O tomhle jsem se mu raději nezmiňoval.“

Slyšel, jak si povzdechla. „Najdu ti v Brightonu někoho, na koho se můžeš obrátit,“ řekla nakonec. „Podělíš se o své břímě a tak dál.“

Poděkoval a ukončil hovor, pak vytáhl první desku dvojbalba z celofánového obalu a položil ji na talíř gramofonu. Nikdy nepatřil k vyznavačům stylu Mod, dokonce si ani nevzpomínal, že by kdy nějakého viděl, ale *Quadrophenii* dobře znal. Nalil si sladovou whisky a zesílil zvuk.

Vůbec poprvé za několik měsíců po sérii vražd, která otrásala Brightonem celé letošní jaro, se Roy Grace konečně mohl věnovat zkoumání starých případů. Tento úkol dostal na starost po nedávném sloučení útvarů pro vyšetřování závažných trestných činů hrabství Sussex a Surrey. Právě se usadil k psacímu stolu v kanceláři oddělení starých případů, když jako obvykle bez zaklepání vešel detektiv seržant Norman Potting. Jako vždycky byl cítit laciným dýmkovým tabákem a přehazovačka, která měla zakrývat plešaté temeno, mu značně prořídla. V ruce držel otevřený zápisník.

„Dnes ráno jsem měl zajímavý telefonát, šéfe. Volala detektivní inspektorka ze Skotska. Jmenuje se Siobhan Clarkeová, ale bohužel mluví s anglickým přízvukem. Mně se galský nádech v řeči vždycky líbil.“

Grace nakrčil obočí. „Co chtěla?“

„Její kolega navštívil jednoho chlápka v nemocnici v Edinburghu. Zřejmě je nevléčitelně nemocný a na smrtelné posteli se přiznal k vraždě Rockera v Brightonu, kterou spáchal v létě čtyřiašedesátého roku.“

„Devatenáct set šedesát čtyři? Tak dávno a teď umírá. Nemohl držet klapačku?“

„Možná si myslí, že se tak vyhne pecku.“

Grace potřásl hlavou. Nebyl věřící a na zpověď a odpuštění nevěřil. „To byla tvoje éra, vid', Normane?“

„No jo.“

Pottingovi bylo pětapadesát, ale při pohledu na ochablou postavu a měkký obličej byste mu hádali o deset let více.

„S Edinburghem už jsem několikrát spolupracoval, ale žádnou Clarkeovou neznám.“

Potting nahlédl do zápisníku. „Ten její kolega se jmenuje Rebus.“

„No tak *toho* znám. Pracoval na Wolfmanových vraždách v Londýně. Myslel jsem, že už je v důchodu.“

„Určitě mi dala tohle jméno.“

„A co řekla dál?“

„Ke zpovědi na smrtelné posteli se rozhodl jistý James Ronald King. V té době patřil k Mods. Chlap, kterého zabil, se jmenoval Johnny Greene.“

Na jednom ze tří neobsazených psacích stolů v místnosti zazvonil telefon. Grace ho ignoroval. Na stěnách visely fotografie obětí vražd, které dosud nebyly vyřešeny, snímky z místa činu a zažloutlé novinové výstřižky. „Jak ho zabil?“

„Bodl ho kuchyňským nožem. Prý ho nosil na obranu.“

„Prostě malý vojáček,“ utrousil Grace sarkasticky. „Prověřil jsi záznamy, jestli je na tom něco pravdy?“

„Prověřil, šéfe!“ ohlásil Potting hrdě. „Patřilo to k věcem, o které mě inspektorka Clarkeová požádala. Jistý Johnny Earl Greene zemřel během bitek mezi Mods a Rockery, konkrétně dne devatenáctého května devatenáct set šedesát čtyři. Byl to jeden z nejhorších násilných víkendů té doby.“

Grace nalistoval v bloku čistou stránku a zapsal si pár poznámek. „Ze všeho nejdřív potřebujeme Greeneovu pitevní

zprávu a trojdílnou policejní fotografii. Tu pošleme do Skotska, aby pan King mohl oběť identifikovat – pokud tedy bude v takovém stavu, aby si něco pamatoval.“

„Tu zprávu jsem si už vyžádal od úřadu koronera, šéfe,“ opáčil Potting. „Kromě toho jsem požádal Královskou nemocnici hrabství Sussex o záznamy z té doby. Možná ho tam převezli, pokud nebyl na místě mrtvý.“

„Dobrá práce,“ ocenil Grace a zamyslel se. „Můj táta v té době sloužil jako policejní konstábl. Často mi vyprávěl, jak se tehdy Brighton hlavně o prodloužených víkendech měnil ve válečnou zónu.“

„Co kdybyste se ho zeptal, jestli si na ten incident nevzpomenete?“

„Výborný nápad. Ale nejdřív budeme muset sehnat nějaké medium.“

Pottingovi chvíli trvalo, než mu to došlo. Vstal, provinile sklopil oči a zašeptal: „Promiňte, šéfe, nevěděl jsem...“

„Ani jste to vědět nemohl.“

O dva dny později přišel Norman Potting znovu do kanceláře oddělení starých případů. Přinesl náruč manilových složek, složil je Graceovi na stůl a tu vrchní otevřel. Obsahovala patologovu zprávu o pitvě Johnnyho Earla Greenea.

„Něco tu neseďí, šéfe,“ řekl starý policista. „Podívej se na příčinu smrti.“

Grace pozorně přečetl dokument. Výčet zranění v něm vyvolal opravdu nepříjemný pocit:

Masivní subdurální a extradurální krvácení v důsledku mnohonásobné fraktury lebky. Úlomky lebeční kosti pronikly do mozku a způsobily poranění mozkové tkáně.

Fraktury žeber způsobené opakovanými údery tupým předmětem do hrudníku, zlomená žebra natrhla játra, slezinu a plíce.

Extenzivní fraktury maxilly a mandibuly s krvácením, které zneprůchodnilo horní cesty dýchací a vyvolalo fatální vdechnutí krve. Porušení trachey v důsledku kopance nebo dupnutí na krk, které rovněž vyvolalo dislokaci cervikálních obratlů.

Poranění žeber rovněž v důsledku dupnutí s následnou lacerací hlavních orgánů v hrudní a břišní dutině.

Mnohočetná obranná poranění a fraktury drobných kostí rukou a zápěstí svědčí o tom, že oběť zaujala fetální polohu. Traumatická ruptura varlat a skrotu.

Grace vzhlédl a zamračeně se podíval na seržanta. „O bodné ráně se tu nic nepíše. Je si ten James King v Edinburghu opravdu jistý, že svou oběť bodl?“

„Bez nejmenších pochyb. Před dvaceti minutami jsem mluvil s Johnem Reusem. Podle něj King bodl Greenea kuchyňským nožem do hrudníku. Nechal oběť ležet a utekl.“

„Nůž by těžko někdo přehlédl. Dokonce i tehdy,“ opáčil Grace suše.

„Souhlasím.“

„To by ovšem znamenalo, že Kingovou obětí není Greene. Nebo mi něco uniká?“

„Ne, šéfe.“ Potting otevřel jinou složku a zazubil se. „Tohle jsem dostal z nemocnice. Máme štěstí. Ještě rok a záznamy by byly skartovány. V sobotu devatenáctého května ve čtyřiašedesátém ošetřili zraněného, který utrpěl bodnou ránu nožem. Ještě když ho přijímali, trčel mu z hrudi nůž na chleba. Jmenoval se Ollie Starr. Studoval umění a byl členem essexského motorkářského gangu. Čepel mu poranila páteř, takže ho převezli na specializované oddělení nemocnice Stoke Mandeville v Buckinghamshire.“

„Uvádí se v záznamech, co se mu stalo?“

„Ne, ale mám jméno policisty, který se dostavil na místo činu a doprovázel zraněného na pohotovost. Konstábl Jim Hopper.“

Grace v duchu rychle počítal. Teď máme rok 2013, k události došlo před devětačtyřiceti lety. Mnozí policisté nastupovali ke sboru, když jim ještě nebylo dvacet. „Tenhle konstábl Hopper může být ještě naživu, Normane. Bude mu hodně přes šedesát, možná přes sedmdesát. Kdyby ses spojil se Sandrou Leaderovou, která vede Asociaci vysloužilých policistů v Brightonu a Hove, nebo s Davidem Rowlandem, který stojí v čele místní pobočky NARPO, mohli by o něm něco vědět.“ Zkratka NARPO označuje Národní asociaci vysloužilých policistů.

„To už jsem udělal. A myslím si, šéfe, že tě to bude opravdu zajímat. Konstábl Hopper šel do penze jako inspektor a je pořád mezi námi. A co víc, udržoval kontakt s Olliem Starrem. Ten člověk zřejmě žije tady v Brightonu a strašně ho štve, že se nepodařilo postavit toho násilníka před soud.“

„Dal ti jeho adresu?“

„Sežene ji. Kromě toho nás pozval na schůzi.“

Grace přimhouřil oči. „Na jakou schůzi?“

„Vysloužilých policistů v Brightonu a Hove. Koná se tuto sobotu v hostinci U Sportovce nedaleko stadionu.“

„Podle toho, co se o Rebusovi povídá, skleničku neodmítne.“

Potting ožil. „Myslíš, že by se inspektorka Clarkeová dala taky zlákat?“

„Možná.“ Grace nahlédl do diáře. Byla středa a zbytek týdne včetně víkendu měl volný. Slíbil, že navštíví milovanou Cleo a jejich dítě Noaha. Kdyby tuto záležitost vyřídil v sobotu, měl by celou neděli. Otázkou ovšem zůstává, jak se na práci o víkendu budou tvářit Rebus a Clarkeová. „Dej mi jejich číslo do Edinburghu,“ požádal.

x

V sobotu v půl jedenácté dopoledne vyzvedli Grace a Potting na letišti v Gatwicku Johna Rebuse a Siobhan Clarkeovou a zavezli je do Brightonu. Cestou udělali krátkou zastávku, aby si hosté ze Skotska mohli prohlédnout pláž a pavilon.

„Už jste tu někdy byla?“ zeptal se Potting Clarkeové a natočil hlavu, aby si ji mohl lépe prohlédnout.

„Ne,“ odpověděla s pohledem upřeným na ubíhající scénérii.

„O víkendech tu bývá rušno,“ vysvětlil Grace. „Jednodenní výletníci z Londýna.“

„Stejně jako ve čtyřiašedesátém,“ poznamenal Rebus.

„Přesně,“ potvrdil Grace a ve zpětném zrcátku zachytil pohled staršího muže.

„Pracujete na odložených případech?“ zajímal se Rebus.

„Kromě jiných povinností,“ upřesnil Grace.

„Taky jsem to dělal, dokud mě tady Siobhan nezachrá-

nila.“ Podle jeho tónu se dalo usuzovat, že je nerad někomu zavázán.

„Máte tam u vás v těch lesích vysokou zločinnost?“ ptal se Potting Clarkeové.

„Dost, abychom měli pořád co dělat.“

„To my tady...“, začal Potting, ale Grace ho přerušil.

„Tohle není soutěž v policejní zdatnosti.“

Samozřejmě to soutěž byla a vždycky bude, a když se Graceův pohled ve zpětném zrcátku opět setkal s Rebusovým, oba muži si vyměnili chápavý úsměv.

V konferenční místnosti na velitelství sussexské policie už čekala káva. Usadili se, aby si prohlédli videozáznam, který připravila Amy Hannahová z firmy Media Relations. Poskládala filmové šoty ze soboty 19. května 1964 a jako zvukový doprovod vybrala populární kapely té doby: The Dave Clark Five, Kinks, Rolling Stones, Beatles a další.

„Tohle krásně sedí,“ poznamenal Rebus, když zazněla skladba *The Kids Are Alright*, Děti jsou v pořádku.

V místnosti se zataženými závěsy sledovali sevřené řady Mods, kteří se shromáždili mezi hotelem Palace a Západním nábřežím. Mnozí seděli na skútrech a mávali noži, na sobě měli košile se stojatými límečky a úzkými kravatami, tehdy módní obleky nebo parky s kožešinovými límci. Proti nim stáli Rockeři v ocvočkovaných kožených bundách, z nichž někteří drželi v rukou těžké řetězy a jiné zbraně a ani se moc nelišili od dnešních Pekelných andělů, snad jen účesy ve stylu madam Pompadour.

Pak se rozpoutala zuřivá bitva. Oddíly brightonských policistů v bílých přilbách, pěší i na koních, se oháněly obušky v dešti kamenů a lahví.

Siobhan Clarkeová vtáhla vzduch mezi zuby. „Netušila jsem, že to bylo tak zlé.“

„Hodně zlé,“ podotkl Grace. „Máma mi vyprávěla, že táta pravidelně chodíval domů s monoklem na oku, krvácejícím nosem nebo roztrženým rtem.“

„Byli jako divoši,“ dodal Potting. „Prostě dva kmeny ve válce.“

„U nás na severu se tomu snad blíží bitky mezi fanoušky Celtiku a Rangers,“ poznamenal Rebus.

„Ovšem tohle bylo jiné,“ vysvětloval Grace. „A jestli chcete, můžu vám říct, jakou teorii jsem si o tom vytvořil.“

„Tak spusťte.“

Grace se naklonil nad stůl. „Byla to první generace v naší zemi, která nemusela bojovat ve válce. Potřebovala si na něčem vybit agresi a nakonec ji vybijela sama na sobě.“

Rebus pomalu příkyvoval. „Pořád se s tím člověk setkává, hlavně v sobotu večer. Nabuzení mladíci jsou plní energie a chtějí upoutat pozornost.“

„Kdybyste se chvíli zdrželi...“ Potting se okázale podíval na hodinky.

Když video skončilo, Rebus oznámil přítomným, že si potřebuje zakouřit.

„Připojím se k vám,“ řekl Grace.

„Já taky,“ zahlaholil Potting a vytáhl z kapsy dýmku.

Siobhan Clarkeová zavrtěla hlavou. „Jděte beze mě, hoši.“ Zamířila dálkový ovladač na DVD přehrávač a přetočila záznam na začátek, aby ho zhlédla ještě jednou.

Poobědvali smaženou rybu s hranolky v Palm Court na Brightonském nábřeží, vydali se ke stadionu a vešli do restaurace, kde již bylo v plném proudu setkání bývalých policistů.

„Důchodci?“ odfrkl si Rebus. „Většina z nich je mladší než já,“ rozhlédl se po stovce obličejů.

„Plná penze po třiceti letech služby,“ poznamenal Grace.

„Ve Skotsku to máme stejné,“ opáčila Clarkeová. „Ovšem John důchod odmítá.“

„Proč?“ podivil se Grace upřímně.

Clarkeová se dívala, jak Rebus kráčí k baru s Pottingem v patách. „Pro něj je to víc než práce,“ vysvětlila. „Jestli chápete, co tím myslím.“

Grace se na okamžik zamyslel a přikývl. „Naprosto.“

Když se dostali k baru, Potting právě poučoval Rebuse, že nejlepší místní pivo je značka Harveys.

„Hlavně že to není sherry,“ zažertoval Rebus.

Vzali si objednané drinky a Potting je odvedl ke stolu, kde seděl policejní inspektor ve výslužbě Jim Hopper, muž, který onoho sobotního odpoledne ve čtyřiašedesátém roce doprovodil těžce zraněného Ollieho Starra do nemocnice. Byl to obrovitý chlap. Vyholená hlava jako by vyrůstala přímo z rozložitých ramen a dodávala mu vzhled hráče amerického fotbalu. V očích měl však příjemný výraz a choval se vstřícně. Potting mu podal pivo a Hopper se nejdřív napil, než promluvil.

„Vzkázal jsem Olliemu, že s ním možná budete chtít mluvit. Zřejmě ho to potěšilo. Od toho nešťastného dne se mu život změnil o hodně k horšímu.“

„Vy jste s ním pořád v kontaktu?“ zajímal se Rebus.

„Ano, to jsem. Abych řekl pravdu, cítím se tak trochu zodpovědný za to, co se mu stalo. Kdybychom tam tehdy měli víc lidí, třeba by si někdo z našich všiml dřív, že na něho jdou s nožem.“ Hopper se při té vzpomínce otrásl. „Jel jsem s ním v sanitce. Myslel si, že umírá, a vychrlil na mě svůj životní příběh, jako kdybych byl poslední přítel, který mu na tomto světě zbyl.“

„Myslíte, že by dokázal i po tak dlouhé době útočníka identifikovat?“ zeptala se Clarkeová tiše.

„O tom nepochybuju. Dneska už by se nemohlo stát, že by někomu takové násilí prošlo, při všech těch kamerách v ulicích a testech DNA. Pachatel by neunikl.“

„Stalo se to před půl stoletím,“ připomněl Rebus Hoppe-
rovi. „Jste si jistý, že má tak dobrou paměť?“

Rty vysloužilého policisty se zvlhnily v pochmurném úsměvu. „Přesvědčte se sami.“

„Jak?“

„Zajděte za ním a uvidíte.“

„Je ženatý?“ chtěla vědět Clarkeová.

Hopper zavrtěl hlavou. „Pro něj život skončil v den, kdy ho zranili. Nějaký chlap ho bodl do prsou a zbaběle utekl.“

Kolem stolu se rozhostilo ticho. Jako kdyby se ocitli v bublině, která je izolovala od šumu a hovoru v místnosti.

„Dáte nám jeho adresu?“ požádal Rebus a prolomil ticho.

Roy Grace svého času bydlel v odporných dírách, ale přízemní byt Ollieho Starra, pod jehož okny začínala skládka komunálního odpadu, je všechny překonával. Vlhký vzduch

páchl zatuchlinou, na stěnách chodby se rýsovaly tmavé skvrny plísně. Vešli do obývacího pokoje a zarazili si při pohledu na prázdné pivní láhve, které stály snad na každém volném kousku vodorovné plochy, na popelník přetékájící nedopal-ky, na špinavé oblečení válející se na podlaze a na prastarý televizor, na jehož obrazovce probíhal fotbalový zápas.

Žádný z detektivů však nevěnoval přímému přenosu sebe-menší pozornost, všichni udiveně zírali na perokresby, které pokrývaly jinak holé stěny místnosti od podlahy ke stropu. Z každé na ně hleděl bezvýrazný mužský obličej, na všech obrázcích stejný. Roy Grace si všiml, že jeho věk postupně narůstá od sotva dvaceti k dobrým pětadesáti. V každé ži-votní fázi ho malíř zachytil v rozličných podobách – vlasy dlouhé či krátké a různě upravené, vyholený či s knírkem, s plnovousem a bez něj. Kresby hodně připomínaly policejní identifikační portréty.

„No to mě podržte,“ zamumlal Rebus a vešel dál do poko-je. „Tohle je James King.“ Otočil se k Olliemu Starrovi. „Jak jste...?“

„Zpaměti,“ odvětil Starr suše.

„Neviděl jste ho?“

„Neviděl jsem ho od toho dne, kdy mě bodl nožem,“ upřesnil Starr.

„Ta podoba je úžasná.“

„To znamená, že jste toho hajzla chytili.“ Svaly ve Starro-vě obličejí viditelně povolily. „Na ten ksicht bych do smrti nezapomněl,“ pokračoval. „A studoval jsem na Hornseyho umělecké škole. Předvíдали mi skvělou budoucnost, že budu dělat reklamy a podobně. Místo toho jsem kreslil akorát jeho, rok za rokem, a doufal jsem, že ho jednoho dne potkám.“

Siobhan Clarkeová si odkašlala. „Domníváme se, že muž, který vás napadl, umírá v edinburghské nemocnici.“

„Výborně.“

„To odpovídá na mou první otázku.“

Sterr přimhouřil oči. „A ta druhá?“

„Jestli chcete po tolika letech podat trestní oznámení.“

Odmíčila se. „Na muže, který už nebude dlouho žít.“

„Chci ho vidět,“ zavrčel Sterr. „Chci se s ním setkat tvář v tvář, podívat se mu do očí. Pěkně zblízka. Chci, aby viděl, co způsobil. Zničil mi celý život. Nebýt toho snu, dávno bych zemřel.“

„Jakého snu?“ zeptal se Grace.

„Sen, že sem jednou přijdete a přinesete mi dobrou zprávu.“ Sterr zamrkal, aby potlačil slzy. „Všichni o něčem sníme.“ Hlas se mu zlomil. „Člověk by měl obsáhnout víc, než na co dosáhne.“

Citát z básně Roberta Browninga Roye dojal. Ten člověk žil v podstatě na smetišti, ale uchoval si smysl pro krásu. Jak odlišnými cestami se mohl jeho život ubírat, kdyby...

Kdyby.

Zachytil pohled Johna Rebusa a pak Siobhan Clarkeové a věděl, že všichni tři myslí na totéž. Jen Potting se snažil prohlédnout si inspektorčiny nohy, aniž by si toho všimla.

„Musíme vás rychle dopravit do Edinburghu,“ řekl Rebus. „Mohl byste odletět už v pondělí?“

„Vlak by byl pohodlnější,“ odpověděl Sterr. „Dejte mi chvíli času, abych se mohl rozhodnout, jestli mu mám napřed plivnout do ksichtu, nebo mu rovnou jednu ubalit.“

Roy Grace se v nemocnicích nikdy necítil dobře. Spojovaly se s nimi vzpomínky na návštěvy umírajícího otce a o něco později umírající matky. V pondělí pozdě odpoledne následoval Rebus a Clarkeovou dlouhou chodbou Královské nemocnice. Působila nově, chyběl v ní zažraný pach vařeného zelí a dezinfekce. Před Waverleyho nádražím na ně čekal služební automobil a inspektorka si dala záležet, aby hosté alespoň zahlédli slavný hrad, než zamířili na předměstí. Když Rebus otevřel dveře oddělení, Grace se ohlédl na Pottinga a Starra. U obou mužů nezaregistroval žádné známky emocí.

„V pořádku?“ ujistil se Grace a odpovědí mu bylo dvojí příkývnutí.

Rebus se však náhle zastavil a Grace do něj málem narazil. Na lůžku v rohu nikdo neležel, stolek vedle něj byl prázdný.

„A sakra,“ utrousil Rebus a přelétl očima pokoj. Spousta pacientů, ale ten, na kterém záleželo, nikde.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se ošetřovatelka s profesionálním úsměvem na tváři.

„Hledáme Jamese Kinga,“ odpověděl Rebus. „Zdá se, že jsme přišli pozdě.“

„Ach ano.“

„Kdy zemřel?“

Úsměv zmizel, nahrazen údivem. „Pan King nezemřel,“ vysvětlila. „Nastala u něj remise. Občas se to stává, a kdybych byla věřící...“ Pokrčila rameny. „Spontánní a nevysvětlitelný jev. Jeden den leží člověk na smrtelné posteli a nazítří je zdravý. Pan King je zpátky v kruhu své rodiny šťastný jako blecha v kožichu.“

O dvacet minut později Rebus zaklepal na dveře bungalovu na Liberton Brae. Otevřela jim Ella Kingová a přejela skupinku tvrdým pohledem.

„Manžel změnil názor,“ vyštěkla. „Mohly za to ty léky, co mu dávali. Měl po nich halucinace.“

„No dobře, nedá se nic dělat,“ řekl Rebus a zvedl ruce, jako kdyby se vzdával. „Ale i tak, mohli bychom na chvíli dovnitř?“

Váhala, ale než se rozmyslela, Rebus proklouzl kolem ní a zamířil chodbou k obývacímu pokoji, Grace a Clarkeová hned za ním. James King seděl v rozložitém křesle a sledoval v televizi dostihy. Na sobě měl plátěné kalhoty a tričko s límečkem, na klíně noviny a na konferenčním stolku vedle sebe hrnek čaje.

„Už jste to slyšeli?“ zahlaholil. „Říkají tomu zázrak, protože jim chybí lepší vysvětlení. A pověděla vám Ella o těch lécích? V době, kdy jsem s vámi mluvil, jsem byl úplně mimo a blouznil jsem.“

„Skutečně, pane? Dobrá, mohl byste se laskavě odebrat k předním dveřím? Čeká tam na vás starý přítel, který vás chce pozdravit.“

King zmateně sraštil čelo, ale Rebus mu důrazným gestem naznačil, ať vstane. King poslechl a odšoural se ke vchodu do domku.

Venku stál na chodníku Norman Potting opřený rukama o držadla Starrova invalidního vozíku.

„Jamesi Kingu,“ oslovil ho Rebus, „jistě poznáváte pana Olivera Starra.“

„Ale já... Já ho neznám. Nikdy jsme se nesetkali. Co to má znamenat?“

„Znáš mě zatraceně dobře,“ vyštěkl Starr a celé tělo se mu křečovitě zachvívalo, jako kdyby jím procházel elektrický proud. „Tvůj nůž na chleba pořád leží ve skřínce na důkazy v Brightonu. Copak se tě matka nikdy nezeptala, kam se ten nůž poděl?“

Grace pozoroval Kingův obličej. Vypadal, jako by mu někdo uštědřil pořádný políček.

„Co to má znamenat?“ zeptala se jeho žena roztřeseným hlasem.

„Toho dne zemřel člověk,“ vysvětlovala Siobhan Clarkeová. „Ovšem nebyl to muž, kterého váš manžel napadl. Když si o tom přečetl v novinách, dospěl k nesprávnému závěru.“

„Je toto muž, který vás bodl, pane Starre?“ zeptal se Grace.

„Poznal bych ho za jakýchkoliv okolností,“ odpověděl Ollie Starr a popaloval Kinga očima.

„Ty starý blázne,“ vyjekla paní Kingová na manžela. „Říkala jsem ti, abys do toho nevrstal, aby sis to tajemství odnesl s sebou do hrobu. Proč jsi mě neposlechl?“

„Jamesi Ronalde Kingu,“ prohlásil Grace úředním tónem. „Soudce vydal příkaz k vašemu vzetí do vazby. Zatýkám vás pro podezření z pokusu o vraždu Olivera Starra. Nejste povinen odpovídat na žádné otázky, ale vaši obhájebě by mohlo uškodit, kdybyste u výslechu neuvedl skutečnosti, které později sdělíte soudu. Ovšem cokoliv řeknete, může být použito jako důkaz proti vám. Je vám to jasné?“

King zalpal po dechu. „Jsem v remisi...“ zasípal. „Mám před sebou zbytek života...“

„Zatím jsi měl dobrej život, co?“ osopil se na něj Starr. „Každopádně lepší než já. Tolik let na invalidním vozíku! Bez manželky, bez dětí!“

„To přece nemůžete udělat,“ žadonila Ella Kingová. „Můj muž je vážně nemocný.“ Pevně sevřela manželovo předloktí.

Rebus zavrtěl hlavou. „Není nemocný, paní Kingová. Slyšeli jsme to z jeho vlastních úst.“

„Svým způsobem vlastně je nemocný,“ poznamenal Potting. „Člověk musí mít vážně nemocný mozek, aby do svého bližního vrazil nůž tak hluboko, že mu porušil míchu.“

„Stalo se to tak dávno,“ naléhala Ella Kingová. „Dneska je všechno jiné.“

„Tolik se toho zase nezměnilo,“ opravil ji Rebus a ohlédl se po Royovi a Siobhan Clarkeové. „Každopádně bych řekl, že jsme přišli právě včas.“

Roy Grace souhlasně přikývl.

Odlišná města, odlišné kultury, dokonce odlišné generace. Věděl však, že s Johnem Rebusem sdílí jedno společné – uspokojení z každého dobrého výsledku.